

Siklósi András

II. RÁKÓCZI FERENC, A LEGHÍVEBB MAGYAR

II. Rákóczi Ferenc szobra
Miskolc-Görömbölyön (Internet)

Nagy emberek életére visszagondolni mindig hálás feladat, a nemzet óriásaira emlékezni pedig kitüntető megtiszteltetés.

A magyarok több ezer éves története szerencsére jócskán bővelkedik kiemelkedő, európai mércével mérve is meghatározó egyéniségekben. *Nimród, Atilla, Árpád, Szent László, Hunyadi János és Mátyás*, a költő *Zrínyi Miklós, Bethlen Gábor, Széchenyi, Kossuth, Petőfi, Mindszenty* bíboros tetteire és művére a világ bármely nemzete büszke lehetne. Velük teljesen egyenrangú, örökké vonzó, serkentő példának Rákóczi fejedelem is. Ha elfogadjuk, hogy *Széchenyi István* a legnagyobb, akkor *Rákóczi Ferencet joggal nevezhetjük a leghívebb, leghűségesebb magyarnak*; bár ilyen kiválóságok közt értelmetlen, s koruk, hivatásuk, küldetésük különbözősége miatt lehetetlen is a patikamérlegesen történő összehasonlítás.

Természetesen most nem vállalkozhatom, hogy Rákóczi útját részletesen bemutassam és elemezzem. Csupán arra teszek kísérletet, hogy írói arcélét felvillantssam, népünk életében játszott sorsdöntő szerepét megrajzoljam, jellemét, bátorságát, erkölcsi tisztaságát, lelki jóságát, haza- és nemzetszeretetét kiemeljem, a kortársaimnak szóló szellemi üzenetét közvetítsem - a bőven csordogáló források alapján.

Petőfi Sándor a róla költött (Rákóczi című) remek versében így szólítja meg:

„Hazánk szentje, szabadság vezére,
Sötét éjben fényes csillagunk,
Oh Rákóczi, kinek emlékére
Lángolunk és sírva fakadunk!”

Jeles népi írónk, *Féja Géza*, többek közt a következőket írja: „Elsőrangú ítélőképességét és széles látókörét mindvégig megőrizte. Mindig csúcsról nézte az életet és az eseményeket, nem akadt meg érzelmek kátyúiban, széles tér volt neki az élet, s a maga természetes helyére tett mindent. Nem hevítették elfogultságok, indulatok, szellemi elsőbbsége fensőbbiségében, tántoríthatatlan igazságszeretetben s tárgyilagosságban nyilatkozott meg. A magyarországi háborúról írt emlékirata tökéletes mű; még egyszer feltámadt benne szellemének ősrétege, a vezérlő fejedelem öntudata, vallomásaiban azonban már egészen elszakadt a földtől...”

Rezik János, eperjesi tanár patetikus fohászában ekképp lelkendezik: „Élj, Ferenc fejedelem, hazánk gyöngyszeme! Élj, égi küldött! Ragyogj, mint Hajnalcsillag, a nap s a dél előfutáraként. Annyi forró küzdelem után hozd vissza, felséges fejedelem, a béke és nyugalom napfényes delét!”

II. Rákóczi Ferenc 1676. március 27-én született Borsiban, Felső-Magyarországban, vagy másképpen a Felvidéken. Igen előnyös családfáról származott, ereiben a Zrínyiek és Rákócziak vére keveredett. Férfiágon ükapja *Rákóczi Zsigmond*, dédapja *I. Rákóczi György*, nagyapja *II. Rákóczi György*, édesapja *I. Rákóczi Ferenc* volt (aki fia világra jötte után pár hónappal meghalt), valamenynyien erdélyi fejedelmek. Nőágon nagyapja a császár elleni összeesküvésért lefejezett *Zrínyi Péter*, a költő Zrínyi öccse, édesanyja pedig *Zrínyi Ilona*, a bátor amazon, akinek második házassága révén *Thököly Imre*, a kuruc felkelő lett a gyermek Rákóczi mostohaapja. A kis Ferencet 12 éves koráig anyja neveltette; korán részt vett a vitézi portyákon, elkísérte Thökölyt a hadjáratokba, végigélte

Munkács várának közel 3 éves osztrák ostromát, szóval a megpróbáltatások, nélkülözések során alaposan megedződött, és elleste a hadi mesterség fortélyait, amit később Zrínyi elméleti munkáiból is tovább tökéletesített. A Porta befolyása ekkorra már jelentősen meggyengült, s területeink java mentesült a török iga alól, de nemsokára a még elvetemültebb Habsburgok megszállása alá került. Ahogy Thököly mondta: „Rabságba veti országunkat a német, mihelyt felszabadítja!“. Azaz tovább folytatódott hazánk „két pogány közti” őrlődése. Kapzsi, telhetetlen idegenek grasszáltak mindenütt, gátlástalanul fosztogatták, sarcolták a népet, aki elképesztő nyomora ellen lázadásokkal, alkalmi felkelésekkel tiltakozott. De az általános, össznemzeti szabadságharcra néhány évet még várni kellett.

A serdülő, kamaszodó Ferenc a császár foglyaként 1688-ban átmenetileg a bécsi udvar „védőszárnyai” alá került, s többféle iskolában szigorú, garantáltan magyarelles, lélektelen papok nevelték, azzal a nem titkolt céllal, hogy írmagosul kiirtsák belőle a hazafiságot, a rebellis szellemet, s engedelmes alattvalót, császári hivatalnokot faragjanak belőle. Legfőbb ellensége *Kollonich* bíboros volt, azaz kijelölt gyámja, vagyonának „kezelője”. Egyik elfogulatlan jezsuita tanára az alábbiakat jegyezte fel naplójába: „A fiatal Rákóczi 3-4 évvel látszik idősebbnek koránál. Arca barnáspiros, sötét a haja is, melyet nem rövidre nyírva, hanem hosszan, vállaira omló fürtökben visel. *Egész valójában semmi közepszerű nincs.* Szavai, járása, magatartása mind méltóságteljesek, fejedelemhez méltóak, minden kevélység nélkül; amilyen nemes, olyan emberséges, jóllehet tekintélyét mindig megőrzi.” Egy másik tanítója szerint: „Ez a kis hős méltó a részvétre és szeretetre.”

Családjától, *Julianna* húgától, édesanyjától teljesen elszakították, csupán levelezéssel tarthatta velük a kapcsolatot. Jó úton járt afelé, hogy végleg elvesszen a magyarság számára. A dolognak mégis volt annyi értelme, hogy tudásban, műveltségben, nyelvismeretben gyarapodott, horizontja tágult, s ezt később is mindig hasznosította. Zsenge ifjúkorában nagy utazást tett Itáliában: Bécsújhelyből indulva felkereste Velencét, Ferrarát, Bolognát, Firenzét, Genovát, Torinót, Milánót, Nápolyt, Rómát, s *XII. Ince* pápát is meglátogatta. 1694-ben nagykorúsították, majd visszatért Ma-

gyarországra, ahol Sáros megye örökös főispánja lett. Feleségül vette a 15 éves *Sarolta Amália* heszen-rheinfelsi hercegnőt, akitől 3 fia született: az első pár év múlva meghalt, a második *József* s a harmadik *György* azonban szerencsésen felnőtt. Birtokain tartózkodva összebarátkozott *Bercsényi Miklós* ungi főispánnal, később *Aspremont* tábornaggal (a sógorával) és *Batthány Adámmal*.

1697-ben kitört a hegyaljai jobbágyfelkelés, ezt azonban Rákóczi még ellenezte, sőt a látszatát is el akarta kerülni a gyanúsíthatóságnak. Ám környezete nem hagyta nyugodni, kezdett öntudatra ébredni, s levelet küldött *XIV. Lajosnak*, a francia Napkirálynak. Azonban elárulták, ezért 1701-ben „összeesküvés” vádjával letartóztatták, s a bécsújhelyi börtönbe hurcolták. Fél év után külső segítséggel sikerült megszöknie és Lengyelországba menekülnie. Podolinban, Krakkóban és Varsóban múlatta az időt, megismerkedett *Helena Sieniawska* hercegnővel, kivel hosszú évekig rejtett szerelmi viszonyba bonyolódott. Közben itthon elfogatóparancsot adtak ki ellene, s a fejére tízezer forint vérdíjat tűztek. Rákócziban egyre inkább érlelődött a terv, hogy változtasson hazája nyomorúságán.

1703-ban Törökországban meghalt Zrínyi Ilo-na. *Esze Tamás* a tiszaháti kuruc talpasok élén felkereste Rákóczit, hogy jöjjön haza, mert valamennyien őt óhajtják vezérüknek. Az ország legelőkelőbb, leggazdagabb embere rövidesen az önként hozzáserglő legszegényebbek mozgalmának élére állt, kibontotta a „*Cum Deo pro Patria et Libertate*” (Istennel a hazáért és a szabadságért!) jelszóval ékesített zászlót, és átlépte a határt, mint *Caesar* a Rubicont... „Bátorított és erősített az a szándék, hogy megérdemeljem a nép bizalmát és szeretetét.” - mondta. A híres *Brezáni kiáltványban* az egész országot fegyverbe, felkelésre szólította a képtelenül adóztató, hatalmaskodó idegen birodalom ellen, s egyúttal felszabadítást ígért a harcban részt vevő jobbágyoknak. De tömegesen csatlakoztak hozzá középnemesek, sőt főurak is, valamint ukránok, tótok, ruszinok; hamarosan egész Felső-Magyarország kuruc kézre került, egymást érték a lelkesítő győzelmek. Vele küzdöttek olyan kiválóságok, mint *Ocskay László*, *Vay Ádám*, *Károlyi Sándor*, *Vak Bottyán*, *Forgács Simon*, *Béri Balogh Ádám*, *Radics András*, *Bezerédj Imre*, *Ráday Pál* (ő volt a titkára és gyakorta társszerzője) stb.

A politikai-katonai teendők mellett kezdett kibontakozni Rákóczi irodalmi tehetsége is. Ek-kortájt írta *Buzgó ének*-ét és *Alázatos imádság*-át, majd 1704-ben latinul és franciául kibocsátotta, a külföld meggyőzése végett, a *Recrudescunt* című kiáltványát („Megújulnak a dicsőséges magyar nemzet régi sebei.”), melyben cáfolhatatlan, alapos indoklását adta a szabadságharc szükségességének. (*A törvényeket megszegő hatalommal szemben az ellenállás nem lázadás, hanem jog.* „Az Isteni Gondviselés elküldött engem pusztá hazámba fegyverért, szabadságért kiáltó szózatnak. Meghallotta ezt a kiáltást mindenki, a szabadság neve megmozgatta a nemes szíveket, se-reglettek és fegyvert fogtak a szabadság visszanyerésére. De ez a szózat nem volt abban a helyzetben, hogy a katonáknak zsoldot, ruhát, fegyvert és lovakat adjon. A néptől kellett tehát kérnünk, hogy adni tudjunk neki. De ugyanez a nép volt katona is, mégis adókkal kellett terhelni, kényszeríteni kellett, hogy eleséget szállítson, ne hagyja abba a föld művelését, és ugyanakkor elviselje a háború fáradalmait.”)

A gyulafehérvári országgyűlésen a székely, magyar és szász rendek Erdély (utolsó) fejedelmévé választották (beiktatására csak 1707-ben került sor Marosvásárhelyt), majd a lengyel trónt is felajánlották neki; ezt azonban többször is szerényen elutasította; mert „...sem célszerűnek, sem becsületemmel megegyezőnek nem tartottam idegen ország koronájáért és önhasznoméért hazám ügyét cserben hagyni, kitévén azt a legnagyobb veszélynek, tudniillik a németek jármának, hogy szabadságának még amaz árnyékát is elveszítse, amely addig megmaradt.”

1705-ben tartotta Rákóczi a *Gyömrői beszéd*-ét („Nincs veszedelmesebb egy szabad nép kormányzásában, mint a titkolózás, amely sok gyanúra és bizalmatlanságra ad lehetőséget... - Nem kívánok birodalmat, nem kincset tületek, s nem egyebet: az igaz, bátor magyar szívet, hogy az magaméval összekapcsolván, veletek éljek és haljak! - Megteszek minden tőlem telhetőt, ha a nemzetnek nyugalmat szerezhetek vele. De ha ez nem sikerül, eljött az ideje annak, hogy üdvünket inkább nagylelkű halálban keressük, mintsem hogy magunkra vegyük a németek igáját. - Mert arra szövetkeztünk és esküdtünk, hogy nem tesszük le a fegyvert, amíg a szabadságunkat vissza nem sze-

reztük.”), majd a szécsényi országgyűlésen vezető fejedelmévé választották. Ekkor született *A szegénylegény éneke* (1706) és a *Responsio*-ja, melyet a vallási békétlenség, főként a jezsuita túlkapások ellen írt. („Nem tűrhetők az országban olyanok, akik hazai kenyeret esznek, és az ellenség parancsát követik!”)

Az egész háború csúcspontja az 1707-es óno-di országgyűlés, ahol megtörtént a *Habsburg-ház trónfosztása* („Eb ura fakó! József nekünk nem királyunk!”), ill. az általános adózás (*köztereh*) bevezetése. Néhány képviselő ugyanitt durván megsértette becsületében, s a közpénzek elsikkasztásával vádolta. Rákóczi könnyekkel küszködve, ám önérzetesen válaszolt: „Édes nemzetem! Ezt érdemlettem tőled bujdosásim után? Életemet, véretem, mindenemet éretted felszentöltem, feleségemet, gyermekimet, szerencsémét megvetettem, sőt ami több, az édes eleim is a virágzó előbbi szabadságodnak helyrehozásáért mindene-ket kockára vetvén, véröket, hitüket feláldozták. Nem tűröm, nem szenvedem, magammal koporsómba viszem: mert te tudod, Istenem, hogy igaz szívű vagyok, és privát javat nem kívánok! Ne szenvedd, édes hazám, rajtam ezt a gyalázatot!” (Ezzel a többséget sikerült meggyőznie, s a renitenseket helyben felkoncolták.) Ugyanakkor figyelmeztette az urakat is az egyszerű nép őszintébb megbecsülésére: „Vigyázzunk nagyon, mert ahogyan mi fellobbantottuk a tüzet az ellenség ellen, ugyanúgy ellenünk is támadhat ugyanaz a tűz!”

A kuruc had hiányosan felszerelt, képzetlen, alultáplált volt, s bizony önmagában a fogyatkozó lelkesedés nem óvhatta meg mindig a vereségektől (pl. Nagyszombat, Trencsén stb.). Ezért írta meg Rákóczi 1708-ban a *Hadakozó embernek tanító scholája* című traktátusát, és katonái előtt számos *beszédet* is mondott (pl. a huszti gyűlésen s a kállói hadiszemlén). A sárospataki országgyűlésen elhatározták a harc rendületlen folytatását, a megalkuvás és a felemás béke elutasítását. A nehézségek viszont egyre szaporodtak; sem a franciáktól, sem az oroszoktól (*Nagy Péter* cár), sem a törököktől nem kaptak mást hitegetésen kívül, így esélyeik egyre romlottak, s az 1710-es romhány-vadkert-i csatavesztés már a végső bukást vetítette előre. Rákóczi ekkor írta meg *Egy igaz magyarnak hazája dolgai felől való elmélkedése* című poli-

tikai művét, majd ismét Lengyelországba indult támogatást szerezni. Azonban 1711-ben a teljhatalommal megbízott Károlyi Sztármárban békét kötött a labancokkal, majd a majtényi síkon letette a fegyvert (pontosabban a zászlókat), mert nem vállalta a további kilátástalan véráldozatokat. (Áruló volt-e vagy reálpolitikus? – ebben ma is megoszlanak a vélemények. Nem tisztem most ezt a vitát eldönteni. Csupán megjegyzem, hogy 1849-ben kísértetiesen megisméltődött mindez *Görgey*vel Világosnál.) Ezzel véget ért a magyar história leghosszabb (8 esztendő) szabadságharca. Csekély eredménnyel, hisz elmaradt a jobbágyfelszabadítás, veszendőbe ment a belső megújulás s a gazdasági fejlődés, azaz lényegében minden maradt a régiben. Megkezdődött a kurucok életfogytig tartó keserű bujdosása.

Rákóczi 1713-ban Franciaországba ment, csatlakozott hozzá *Zay Zsigmond*s *Mikes Kelemen*, a tehetséges írődeák, jóval később pedig Bercsényi is. Az általános európai rendezésből (ez volt az 1714-es rastatti béke) hazánkat egyszerűen kihagyták, mint azóta is annyiszor! 1715-ben, *III. Károly* nyomására, a pozsonyi országgyűlés Rákóczit és a hűségesküt megtagadó híveit hazárulónak nyilvánította, fő- és jószágvesztésre ítélte. Párizs is megalázta, felszínességével taszította a fejedelmet, ezért egy vidéki kolostorba vonult vissza, ahol szinte szerzetesként élt, és hozzákezdett a *Confessio (Vallomások)* latin nyelvű lejegyzéséhez. Ebben az 1716-19 közt készült 3 részes szubjektív vallásfilozófiai, önéletrajzi „vers-prózában” *Szent Ágoston*-i magasságokba szárnyalt. Az 1717-ben franciául írt *Memoires*-jaival (*Emlékiratok*) együtt ez a barokk utáni, felvilágosodás előtti irodalmi munkásságának vitathatatlan fő műve, a saját idealizmusának s egyben szabadságharcának megkerülhetetlen, európai rangú tükörképe. Ilyen sorok találhatók benne: „Ki a világ előtt fejedelem, a te színed előtt por és féreg vagyok... – Mert ki lehet ellenem, ha te velem vagy, és ki lehet mellettem, ha te elhagysz?”

1717-ben a szultán hívására kíséretével egyetemben Törökországba utazott; előbb Gallipoli-ban, majd Drinápolyban, Jenikőjben, végül 1720-ban Rodostóban telepedett meg. (Bercsényi szó-játéka szerint: „Rodostó – ostorod”.) A Porta is csak ámitgatta, tapasztalatait, szolgálatait elfogadta, de még a maga és társai megélhetését is alig

biztosította. Nem sok reménysége, bizodalma maradt: „... szinte már azt sem tudom, élek-e még, vagy csak azért vagyok a világon, mert elfelejtettek eltemetni. Ugyanis az a szomorú tapasztalatom, hogy a lelki és testi halálon kívül van politikai halál is. Már semmi, de semmi nem köt ehhez a világhoz. Senki nem veszi hasznomat, és amikor magam sem látom hasznát személyemnek, kétszeresen szerencsétlen vagyok.” A zágoni Mikes szerint: „A bujdosásban is bujdosnunk kell.” *Szekfű Gyula*, a neves történész írta a számkivetett fejedelemről: „A száműzetés keserősége csak a földi vándorlás legvégén, a halál kapujában vált meg tőle. Szomorúság volt osztályrésze, nagyobb szomorúság, mint amit a sors egyéb száműzöttekre szokott kimérni. Nem elég, hogy a hazától, a nemzet közösségétől elszakadt, utolsó évtizedeiben a keresztény világ vigasztalását, a nyugati műveltség áldását (?! – S. A.) is nélkülöznie kellett. Végtelen egyedülvalóság feküdt meg lelkét embertelen súllyal, senkitől tanácsot, senkitől útmutatást nem remélhetett. Mindent saját magából, saját gondolat- és érzésvilágából kellett merítenie.”

1721-ben *Meditáció*-i sorozatát vetette papírra, majd 1725-ig befejezte *állambölcseleti munkáit*, közben szorgalmasan *levelezett* sokakkal. Mindkét fiának sikerült megszöknie a bécsi fogságból, s közülük György több hónapig nála vendégeskedett, de valójában fiaiban is csalódott, akik nem örökölték sem képességeit, sem áldozatkészségét és kitartását. 1732-ben elkészült *II. Rákóczi Ferenc politikai és erkölcsi végrendelete*, melyben egyéb intelmei mellett leszögezte: „A fejedelmeknek törvényes hatalmuk van, amelyet a nép szabad és egyhangú beleegyezése adott nekik és tart fenn.” 1735. április 8-án, 59 éves korában halt meg a „*szegénység edesura*”. Szívét a francia Grosbois-ba küldték kézírataival együtt, testét pedig Rodostóban temették el, majd átvitték Konstantinápolyba (Szent Benoit templom) Zrínyi Ilona hamvai mellé, végül 1906-ban nagy pompával mindkettőjük földi maradványait a kassai Dómba szállították.

Rákóczi egész életével a Habsburg-birodalomtól különváló, *önálló, független, központosított új Magyarország felépítésén fáradozott*, mind diplomáciai és katonai, mind pedig gazdasági-társadalmi és kulturális téren. *Tollal és karddal*

harcolt a szabadságért, a nemzeti összefogásért és egységért. Államférfi, hadvezér, művelődéspolitikus, diplomata, író, társadalmi és vallási bölcsező volt egyszemélyben. Már kortársai is nagy tisztelettel övezték a „haza atyjának” karizmatikus egyéniségét, valóságos Rákóczi-kultuszt teremtve ezzel. *Nála a személyes sors s a nemzeti ügy tökéletes összhangban volt; kizárólag népe fölemelkedésével együtt akart boldogulni, s nemes küldetésének bukása okozta önnön tragédiáját is.* Mindvégig vallási toleranciára, a felekezeti viszályok kiegyenlítésére törekedett, kerülte a zsarnokságot, a fölösleges erőszakot; ha szükséges volt, büntetett ugyan, de kegyes és igazságos volt, mértékletes és méltóságos. Mélységes hit, törhetetlen hazafiság, vitézi morál, továbbá emberszeretet, hűség, bölcsesség, kötelességtudás és önzetlenség jellemezte. Ugyanakkor elemző, önfeltáró, vívódó és szenvedélyes alkat volt. Messze előre látta, hogy az egyes társadalmi osztályok közti éles ellentéteket fel kell oldani, sőt azt is, hogy a közép-európai (ha úgy tetszik: Kárpát-medencei) népek csupán együtt vihetik valamire, mert a gyűlölködés és marakodás csak a pusztulásukhoz, elsöp-

résükhöz vezethet. (Bizony nem ártana megszívelni ezt azoknak a vaksi, hazug és barbár „demokratáknak” sem, akik azt hiszik, hogy szabadok és boldogok lehetnek olyan áron, ha egy másik nemzet torkát szorongatják, vagy életterét fondorlattal összezsugorítják.)

A kuruc világnak Rákóczi volt az éltető magja, fáradhatatlan motorja. Tünneményes alakja ő a magyar történelemnek. Szabadságharca, hagyatéka feltüzeltte, megtermékenyítette a lelkeket, melyekből pompás mesék, mondák, dalok és művészeti alkotások fakadtak. Diadalok öröme, kudarcok bánata, remény és lemondás árad belőlük, az igaz ügyért küzdők iránti rajongó szeretet s a szabadságunkat eltipró ellenség dühös megvetése tör föl századok óta. Riadó kürt és kesergő tárogató dobban meg szívünkben, egy daliás kor gyönyöre és gyászja vibrál idegszálainkon. Rákóczi fejedelem emléke állócsillagként tündököl a Hadak Útján, *örök világosságot és példát sugároz* minden árva, szenvedő, sötétben botorkáló magyarnak. Csak fel kell emelni csüggedő fejünket, hogy szembenézzünk vele!

II. Rákóczi Ferenc szülőháza (Internet)

II. Rákóczi Ferenc

Ima a hazáért

Hozzád fordulunk a megpróbáltatásnak
e nehéz napjaiban, népeknek
és seregeknek Ura és Istene.

E nemzet küzd jogaiért és igazságáért,
s Hozzád emeli esdő tekintetét,
mert egyedül tőled várhatja
szabadulásának óráját.

Vitéz hőseink vére áztatja
Hazánk szent földjét,
s az özvegyek zokogásaiba
ártatlan gyermekek és szomorú anyák
könnyei vegyülnek.

E könnyek árja törjön föl az égre,
és ostromolja meg
irgalmasságodnak trónusát!
Ne hagyd elveszni azokat,
akik Benned bíznak,
s a meggyötört szívek sebére
öntsd könnyörületed balzsamát!

Üdvözítő Istenember, Jézus,
ki egykor vérkönnyeket hullattál
a veszendő Jeruzsálem felett,
tekints kegyesen
a mi sanyargattatásunkra,
s oltalmazd ezt a szép hazát,
melyet első szent királyunk
Szűz Anyád, Mária pártfogására bízott.

Boldogságos Szűz Anya, Mária,
ne feledkezzél meg a te népedről,
szegény Magyarországról,
melynek oltalmazója és pártfogója lettél!

És ti, szent királyaink,
akik a kereszttel jelével
és a Boldogságos Szűz képével díszített
zászlóinkat erős karokkal
vezéreltéték győzelemre,
legyetek szószólóink Istennél,
hogy közbenjárastok a Mindenható
szívét könnyörületre lágyítsa irántunk,
most és mindörökké.
Ámen.

Siklósi András
HAZAFIAK IMÁDSÁGA

Magyarok Istene! Hozzád fohászkodunk szeretett Urunk, ki a Világegyetemet létrehozta, s benne a ködös tejutakat, az örvénylő csillagokat, a kopár bolygókat, lángoló Napunkat, ezüstös Holdunkat, dajkáló Földünket és egünket teremtett. Hozzád kiáltunk, aki hegyeinket, mezőinket, tavainkat, folyóinkat, növényeinket, állatainkat s végül emberfajtánkat megalkotta, elrendezte és igazgatód.

Téged kérlelünk mindenható Urunk, aki – bár láthatatlanul – jelen vagy mindenütt, a zord viharokban éppúgy, mint szívünk legcsöndesebb öbleiben. Kegyelmezz nekünk, gyarló bűnösöknek, kik gyakran nélkülöd tévelygünk a világ útvesztőiben, s oktalan vadként kívüled keressük az igazságot, a szabadságot és a boldogságot. Irgalmazz nekünk, kik sokszor elfelejtjük, hogy minden erkölcs, igazság és élet kútforrása vagy, s minden világosság, remény és melegség belőled árad. Kívüled nincs anyag, nincs energia, nincs lélek, csak a fekete, üres semmi, csak a biztos halál, a nemlét és a pokol tátongó torka.

Könyörgünk Urunk, Istenünk, mutasd meg arcodat, sugározd ránk tündöklő fényedet, légy fátylánk s iránytűnk bujdosásaink során. Emelj magadhoz bennünket, vigyázd tétova lépteinket, önts bátorságot belénk, és ments meg a Sátán karmaiból. Szeress minket, s add, hogy folyton a jóra törekedjünk, a szépre áhítozzunk, s mindig mindenek fölött szeressünk téged.

Te tudod egyedül, mennyi sorscsapás érte népünket a letűnt évezredekben, s csupán Te látod, mennyit szenvedünk ma is. Sumér, káldeus, szabír, pártus, szkíta, hun, avar testvéreink és elődeink mind elfogytak az időben, de minket megóvtál a pusztulástól, s nem hagytad, hogy ellenégeink elsöpörjenek.

Bűnösök, esendők vagyunk, hiszen csak Te vagy büntelen és tökéletes; de nem lettünk eredendően gonoszok, mint azok, akik életünkre törnek. Történelmünk alatt soha nem vergődünk ekkora veszélyben, soha nem álltunk még ilyen kiszolgáltatottan és tanácstalanul, mint most. Mégis hisszük, hogy célod van velünk, s reméljük, hogy ez a sokat próbált nemzet nem süllyedhet el a jövőben sem.

Bízunk benned Magyarok jószágos Istene, imádkozunk hozzád, hogy vess véget balsorsunknak, mely súlyos keresztként nyomja gyöngülő vállunkat. Nincs erő, ami veled megmérkőzhet, nincs olyan hatalom, mely legyőzhet téged. Nyújts fölénk védőpajzsot, ölelj át atyai karoddal, virágoztasd föl szerencsétlen hazánkat. Élesítsd meg eltompult elménket, acélozd meg sorvadó izmainkat, adj fegyvert kezünkbe, hogy szembeszállhassunk megrontóinkkal. Roppant üllődön kovácsold egységbe szétszórt népünket. Támassz sorainkból legendás hősokeket, Nimródhoz, Atillához, Árpádhoz, Hunyadihoz, Zrínyihez, Rákóczihoz fogható vezéreket, s válassz közülünk táltos költőket, tudós férfiakat, termékeny anyákat, szorgos munkásokat, nemzethű papokat, akik képesek minden áldozatra a magyarság ügyének s a Te szándékaidnak szolgálatában.

Magyarok Istene, egyetlen igaz Isten! Bocsásd meg vétkeinket, hallgasd meg könyörgésünket, tekints ránk fenséges arcoddal, ültess el lelkünkbe vigasztaló kegyelmedet. Tarts meg minket ősi honunkban, a Kárpátok koszorújában, s csírájában vedd kedvét azoknak, akik ki akarnak semmizni jogos birtokunkból, s el akarják veszejteni népünket. Óvj bennünket a nemzethaláltól, kímélj meg az öldöklő harcoktól, de a háborúknál ezerszer rosszabb öngyilkos békéktől is. Add, hogy egészségben, szabadságban, bőségben és boldogságban élhessünk, s napjaink nyugodt, becsületesebb építkezéssel teljenek.

Világ Világossága, Villámló Hadúr, Mennyei Súlyom, Karsú Csodaszarvas, Szentséges Korona, Áldott Rovásírás, Sziklából Fakadó Forrás, Friss Erdei Illat, Édes Falusi Muzsika, Színpompás Nyári Szívárvány, Tisztaság Fehér Lilioma, Szeretet Szikrázó Gyémántja!

Kérünk, ne engedd, hogy idegen élősködők szívják a vérünket, s gátlástalanul üldözzenek és eltapossanak tulajdon szülőföldünkön.

Gondoskodj róla, hogy háborítatlanul növekedhessünk és erősödhessünk a magunk örömére s a Te dicsőségedre. Add Urunk, hogy az idők végezetéig megmaradhassunk féltő szeretetedben, s leborulhassunk végtelen bölcsességed és páratlan nagyságod előtt! Ámen.

Megalkuvás nélkül a magyar igazságért - A 2006-os Szittya Világtalálkozó zárónyilatkozata -

Mivel nem vagyunk politikai döntéshozó helyzetben véleményünket, célkitűzéseinket csupán az ajánlás szintjén fogalmazhatjuk meg. Mindazonáltal reméljük, hogy a nemzeti oldalon sokan elfogadják és megszívlelik; a magunk részéről pedig olyan minimális törekvésnek tartjuk, melynek megvalósítása nélkülözhetetlen ahhoz, hogy a Kárpát-medencében ezután is magyar megmaradásról, méltóbb életkörülményekről és emelkedő nemzetéről beszélhessünk. Távol álljon tőlünk, hogy ennyivel beérjük, viszont ködképeket, illuzórikus vágyálmokat sem vázolhatunk föl, hiszen akkor úgy járnánk, mint az egyszeri ember, aki sokat markol, de keveset fog.

A magyarság mindenütt katasztrofális állapotban van; nemzeti létének, küzdőképességének, bizakodásának végső állomására érkezett. Mint a vulkáni hamu, úgy rakódnak rá kudarcai és történelmi tragédiái (Muhi, Mohács, Nagymajtény, Világos, Trianon, a bolsevizmus rémtettei, '56 leveretése, a rendszerváltás elsikkasztása stb.). Ma is hazai és idegen balliberális-kozmpolita, valamint globalista-szabaddkőműves megszállás alatt áll; féktelen gazdasági, politikai, szociális és kulturális elnyomástól szenved; s egy hagyományaitól elrugaszkodott, méltatlan életformát, hamis értékrendet, kilátástalan jövőképet kényszerítenek rá. Éhbérért robotol, félelemben és egzisztenciális bizonytalanságban tengődik, erkölce és hite megrendült, reménytelenségbe és csüggedésbe süppedt, családjai és megtartó közösségei széthullnak, némán tűri önnön kifosztását és elhülyítését, miközben ezer sebből vérzik, és vészesen fogyatkozik. Az olyan magasztos fogalmak, mint igazság, szabadság (kiemelve a cenzúra nélküli sajtószabadságot!), esélyegyenlőség, hazaszeretet, függetlenség, nemzeti öntudat, hősiesség, becsület, áldozatkészség, szolidaritás, tiszta lelkiismeret, isteni gondviselés, derűs életszemlélet stb. már nem vezéreszméi, sőt jószerivel fel se fogja jelentőségüket. Kevés kivételtől eltekintve mindenütt *káosz, nihil, nyomorúság és csőd nehezedik fajtánkra.*

Nem vagyunk mi sem ártatlanok, azonban a bűnök megkerülhetetlen felelőssége zömmel min-

denkori megrontóinkat, szívtelen lélekkufárainkat terheli; akik számára *részünkről nincs bocsánat, s nem lehet fölmentő kegyelem.* Szörnyűséges örökséget, szinte eltakaríthatatlan, sok évtizedes szeméthalmazt cipelünk magunkkal az ő jóvoltukból. (Aligha vigasztalhat bennünket, hogy az emberiség tekintélyes hányada hasonló problémákkal küszködik!) Már-már azt mondhatnánk, itt csak az imádság s a csoda segíthet, mert emberi erővel lehetetlen rendet vágni ilyen sűrű gazban. Mégis *meg kell tennünk mindent, ami tőlünk telik, azaz művelnünk kell a csodát,* nem pedig föltartott kézzel várunk! Amit mi elmulasztunk, senki sem pótol(hat)ja helyettünk!

Kulcsszavaink a következők legyenek: *önvizsgálat, önépítés, önvédelem.* Ezek vonzásában próbáljunk meg összetömörülni, kisebb-nagyobb közösségekké szerveződni, majd elindulni a kitűzött célok, a nemzet valódi boldogulása felé. Szögez- zük le, hogy egy nemes ügy elgáncsolása, egy ember kerékbe törése, egy nemzet keresztre feszítése még nem föltétlenül a halált s a véget jelenti, hanem csupán a gonoszság ideiglenes győzelmét. A föltámadás reménye, a magasabb rendű értékek választása mindig üdvösebb, mint a kiüresedett porhüvely megmentése, ill. az elviselhetetlen megaláztatások eltűrése. *A bátor nemzetszolgálat* – legyen bár golyó vagy kötél a bére – *mindenkor áldásos, gyümölcsöző életet jelent,* míg a meddő, könnyelműen elherdált, pláne a nemzet kárára fordított élet, átkot. Könnyekből, búskomorságból, „sírva vigadásból”, dühből és gyűlölködésből építkezni nem lehet. Lelkünk- ből, nemzettudatunkból tehát sürgősen száműzzük az efféle gátló koloncokat, s *kölsönös türelemmel, szeretettel kíséreljük meg az önmagunkra találást,* és mozduljunk el egy megalapozottabb, hasznosabb létezés irányába. Ne verjük fél téglával a mellünket, hogy milyen kiváló hazafiak vagyunk, hiszen selejtes vagy értékes voltunkat úgyis eldönti majd a könyörtelen idő. Ugyanakkor *legyen tartásunk és méltóságunk bármilyen helyzetben;* ne keressük a hatalom kegyeit, s ne bénítson bennünket kisebbrendűségi érzés. Jogainkért, érdekeinkért, anyagi és

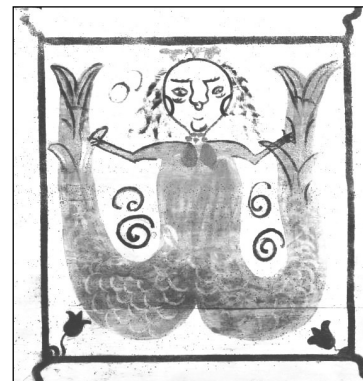
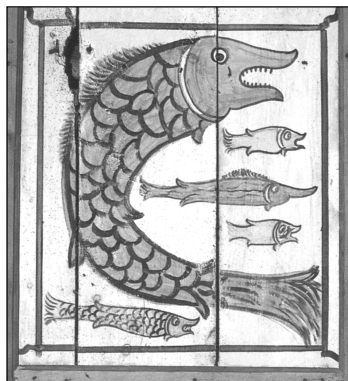

szellemi javainkért álljunk ki határozottan; ne hagyjuk magunkat elkábítani és sarokba szorítani; továbbá tartsuk számon sérelmeinket, s támogassuk bajbajutott vagy nélkülöző testvéreinket. Ismerjük meg hagyományainkat, mítoszainkat, mondáinkat, meséinket, dalainkat és táncainkat, népművészetünket, nemzeti irodalmunkat és hamisításoktól mentes (ős)történelmünket. *A magyar nyelvet és rovásírásunkat nyilvánítsuk a Világörökség részévé!* Úgy tanuljunk és tanítsunk, olyan alaposan tárjuk föl gyökereinket, hogy képzettségben és műveltségben toronymagasan ellenségeink fölé nőjünk. Csak tiszta forrásból merítsünk, a médiумok által ömlesztett nyugati kultúrmoslékot öntsük a disznók elé. Élünk egészségesen, vásároljunk magyar élelmiszereket és iparcikkeket; ítéljük el a pestisként romboló devianciákat (pl. alkoholizmus, kábítószer-fogyasztás, prostitúció, homoszexualitás, magzatgyilkosság, sterilizálás, „megélhetési” bűnözés, nemzetidegen vallási szekták stb., stb.). Védjük a házasság szentségét, tiszteljük az emberi életet a fogamzás pillanatától, szorgalmazzuk a családok gyermekvállalását, becsljük meg az anyaságot, hogy *megfordíthassuk aggasztó fogyásunkat.*

Végezetül még néhány fundamentális javaslat. *Harcoljunk ki a magyar állampolgárságot* valamennyi azt igénylő honfitársunknak. Kényszerítsük a sovén utódállamok vezetőit, hogy ismerjék el a magyar népcsoportok és szórványok önrendelkezési jogát az egész Kárpát-medencében (beleértve a csángókat is!), melynek feltétele *a személyes és területi autonómia bevezetése.* (Ez persze számunkra nem jelentheti a trianoni revízióról történő lemondást!) *A magyar termőföld és vízkészlet*

maradjon magyar tulajdonban! A gátlástalanul elprivatizált *stratégiai ágazatokat* (pl. könnyűipar, élelmiszeripar, gázszolgáltatás, infrastruktúra stb.) *államosítsuk vissza,* akadályozzuk meg a kórházak magánosítását, az iskolák, posták s egyéb létfontosságú intézményeink bezárását; valamint az önkormányzatok tervezett „központosítását”, s működőképes ősi vármegyéink régiókba gyömöszölését. A leghatározottabban biztosítsuk kis- és közép vállalkozásaink előnybe kerülését a betolakodó multikkal szemben, ill. a lehető legteljesebben *érvényesítsük a magyar érdekeket az EU és a NATO kötelékében,* vagy lépünk ki mindkettőből. Hazánk védelmére ütőképes sorozott hadsereget, a belső rend fenntartására hatékony rendőrséget kell szervezni. Ne engedjük, hogy a kormány, a parlament s a pártelíték felelőtlen pazarlásainak és korrupciós ügyeinek költségeit ismét „reformcsomagokkal”, azaz megszorító intézkedésekkel fedezzék. Már csontig lecsupaszított bennünket, nem kívánunk tovább a kísérleti nyulai lenni. Vagy megtanul tisztességesen kormányozni (aligha!), vagy *tűnjön el a süllyesztőben!* 16 év után *vívjuk ki a szabadságot, s hajtsuk végre az elszabotált rendszerváltást!* Ne azokat támogassuk, akiknek hatalma van igazság nélkül, hanem azokat védjük, akiknek igaza van hatalom nélkül!

Személyes adottságainkat kiaknázva, a nemzet szükségletei szerint dolgozzunk minden eszközzel, s *bármilyen áldozatot hozunk meg a magyarság fölemelése végett.* Ha így cselekszünk, az összes kínunk és bukásunk eltörpül majd az utókor hálája mellett. S ha holtunkban sem nyerünk babérkoszorút, akkor bizonyára átölel az irgalmas Isten.

Gyügyei kazettás mennyezet rajzok (Internet)

Siklósi András versei

Turul induló

Szállj, szállj sólyommadár
röpülj föl az égre
vess életet s boldogságot
a romlás helyébe

Jöjj közénk vigyázz ránk
emelj fénybe minket
Jézus király igazsága
gyógyítsa lelkünket

Tündöklő szent Turul
hitünk ős-jelképe
szétroncsolt Kárpát-hazánkat
forraszd új egységbe

Add vissza jussunkat
s elillant reményünk
mosd tisztára vértől szennytől
minden nemzetségünk

Isten-küldte Turul
mutasd meg hatalmad
hozz békét és szabadságot
az összes magyarnak

Szent Lászlóhoz

Tán sehol se volt ekkora vitéz
ilyen fenséges győzelmes király
Hited sugárzik erőd megigéz
lelked a mennyből gyakran visszaszáll

Reményt hozol védsz ma is bennünket
éles bárdod hóhérainkba vág
Szívünkbe bújsz fölszítod tűzünket
s vérünkben vágatsz hét határon át

Nem pihenhetsz amíg magyar néped
rablók tiporják pribékek verik
Vezess minket Ősi tekintélyed
s érckarod nélkül hazánk elveszik

Kiálts harcolj és imádkozz értünk
hogy ne sújtson vész ne rontson métely
Ha velünk vagy semmitől se félünk
megbirkózunk minden ellenséggel

Dicsó táltos hős bajnokunk László
űzd a gonoszt s mi bátran követünk
Te égi láng te szentséges zászló
Szabadíts föl Mentsd meg az életünk

Győzni fogunk

(Harci induló
1956 ötvenedik évfordulójára)

Zord vihar dül remeg a föld
jég veri a magyar mezőt
Az aranyló búzaszemek
érett gyöngye sárba pereg
Kertünkben a liliumot
megfojtják a hitvány gyomok
Termőfáink elsorvadnak
gyümölcsseink megrohadnak
Mégmérgezve folyónk tavunk
a kintől majd megfulladunk
Hős nemzetünk megtört beteg
ki szól érte ki menti meg
Virágzik a lopás csalás
a hazugság és besűgás
Gyermekeink nem születnek
falvaink kiüresednek
Tengődünk csak nem is élünk
félő hogy végleg elvérzünk
Mért kellene sírba mennünk
s miért békében elvesznünk

Nem tűrhetjük a rombolást
állítsuk meg a pusztulást
Kiáltsunk egy szörnyű nagyot
söpörjük el a zsarnokot
Tépjük szét a rabláncokat
döntsük le a bálványokat
Kötözzük be népünk sebét
s tegyük jobbá az életét
Ma még kivert senkik vagyunk
de nő erőnk s akaratunk
Égig lobog bennünk a láng
fényes hajnal virrad reánk
Kitárjuk mind karunk szívünk
állj közénk és harcolj velünk
Jöhet bármi veszedelem
csak a hazánk szabad legyen
Vegyük vissza ősi jussunk
ellenségtől meg ne fussunk

Ha vállaljuk a küzdelmet
az Isten is megvéd minket
Mindenképpen győzni fogunk
s holtunkból is föltámadunk
Kárpátország árva népe
jogot nyert az üdvösségre